

שנה בלי גיא

שנה בלי גיא, וכל מה שנותר לי ממנו זה תמונה קצת מטושטשת הנמצאת ליד מיטתי. אני מתבוננת בתמונה ונזכרת בימים ההם כאשר 3 פעמים בשבוע הייתי אוספת אותו מהאוטו של אשר, אשר החזיר אותו מהמוסד בקרית שמונה לקיבוץ. מהאוטו הייתי לוקחת אותו לטיול קצר, למועדון הנעורים או לתלתון לצפות בטלוויזיה, ובקיץ היינו הולכים ביחד לשחות בבריכה.

בימיו האחרונים, כאשר הוא כבר כמעט לא הלך, הכנתי לו מיטה במועדון הנעורים ושם הוא היה נח.

כאשר נתבקשתי לעבוד עם גיא, היו לי הרבה מאוד חששות והתלבטויות ובסופו של דבר החלטתי לקחת על עצמי את העבודה. וכאשר אני חושבת על זה היום, אני מרגישה שעשיתי מעשה גדול למשפחה של גיא ולי. אני קיבלתי מכך המון ואני מודה על כך. העבודה היתה אמנם קשה ומתישה, במיוחד לאור העובדה שגיא כמעט ולא תיקשר עם הסביבה ולא יכולתי להבין מה הוא רוצה. אך למרות שבאופן פיזי הוא לא תיקשר, אני באופן אישי נקשרתי ותיקשרתי מאד.

לפעמים ישנם רגעים שפתאום אני נזכרת בו ומגלה כמה שאני כל כך מתגעגעת אליו. הקול והנוכחות שלו במקומות מסויימים חסרים לי מאוד.

לסיום, כאשר אני חושבת על דמות או מעשה כלשהו ששינה לי את חיי, אני חושבת על גיא. מהעבודה עם גיא רכשתי בגרות ואחריות שיעזרו לי בהמשך חיי.